

Datum van inontvangstneming : 18/12/2025

Geanonimiseerde versie

Vertaling

C-717/25 – 1

Zaak C-717/25

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

11 november 2025

Verwijzende rechter:

Višje sodišče v Mariboru (Slovenië)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

3 november 2025

Verzoekende partij:

IF

Verwerende partij:

GRADNJA MONTAŽNIH HIŠ d.o.o.

[OMISSIS]

VERZOEK OM EEN PREJUDICIËLE BESLISSING

- 1 In de tenuitvoerleggingsprocedure ingesteld door de **schuldeiser: IF**, [OMISSIS] St. Nikolai im Sausal, Oostenrijk, vertegenwoordigd door [OMISSIS],
tegen de **schuldenaar: GRADNJA MONTAŽNIH HIŠ d.o.o.**, [OMISSIS] Spodnji Ivanjci, Slovenië, vertegenwoordigd door [OMISSIS],
dient de **Višje sodišče v Mariboru** (rechter in tweede aanleg Maribor) [OMISSIS], Slovenië, uitspraak te doen op het hoger beroep dat de schuldeiser heeft ingesteld tegen de beslissing van de Okrajno sodišče v Gornji Radgoni (rechter in eerste aanleg Gornji Radgoni, Slovenië; hierna: „rechter in eerste

aanleg”) [OMISSIS] van 27 januari 2025, waarbij die rechter het beroep dat de schuldeiser op 7 januari 2025 heeft ingesteld tegen de beslissing van 17 december 2024, heeft verworpen omdat het te laat was ingesteld.

- 2 Bij beslissing [OMISSIS] van 3 november 2025 heeft de verwijzende rechter de behandeling van het hoger beroep tegen de beslissing van 17 december 2024 geschorst en besloten om, aangezien hij vragen heeft over het Unierecht, het Hof krachtens artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: „VWEU”) te verzoeken om een prejudiciële beslissing.

I. Feiten, verloop van de procedure en argumenten van partijen

- 3 De schuldeiser heeft de rechter in eerste aanleg via zijn gemachtigde vertegenwoordiger (een advocaat in Slovenië) verzocht om verlof tot tenuitvoerlegging voor de invordering van een geldvordering op grond van een executoriale titel, te weten een bewijs van waarmerking als Europese executoriale titel dat was afgegeven overeenkomstig verordening (EG) nr. 805/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 21 april 2004 tot invoering van een Europese executoriale titel voor niet-betwiste schuldvorderingen, waarbij een beslissing van een Oostenrijkse rechter (Landesgericht für Zivilrechtssachen Graz, rechter in eerste aanleg Graz, Oostenrijk) van 10 februari 2022 als executoriale titel is gewaarmerkt.
- 4 De rechter in eerste aanleg heeft het verzoek tot tenuitvoerlegging op 24 mei 2024 volledig toegewezen. Op 30 mei 2024 heeft de bank de vordering, ten bedrage van 46 483,75 EUR, aan de schuldeiser betaald op basis van de niet-definitieve beslissing tot tenuitvoerlegging. De schuldenaar heeft op 6 juni 2024 verzet ingesteld tegen de beslissing tot tenuitvoerlegging, die hij volledig heeft betwist. Op 12 juni 2024 heeft de schuldeiser de rechter verzocht de tenuitvoerleggingsprocedure te schorsen, welk verzoek de rechter in eerste aanleg bij beslissing van 12 juni 2024 heeft ingewilligd.
- 5 Op 12 juni 2024 heeft de rechter in eerste aanleg de schuldeiser verzocht om op het verzet van de schuldenaar te reageren, en hem daarbij gewaarschuwd voor de gevolgen die zijn vermeld in artikel 58, eerste en derde alinea, van de Zakon o izvršbi in zavarovanju (wet inzake de tenuitvoerlegging en bewarende maatregelen; hierna: „ZIZ”). Op 19 juni 2024 heeft de schuldeiser verweer ingediend tegen het verzet van de schuldenaar en vergoeding verzocht van de kosten van dat verweer ten bedrage van 480 EUR.
- 6 Bij beslissing van 17 december 2024 heeft de rechter in eerste aanleg het door de schuldenaar ingestelde verzet afgewezen (punt I van het dictum) en geoordeeld dat de schuldeiser zijn eigen kosten voor zijn verweer tegen het verzet moet dragen (punt II van het dictum). Ter motivering van de beslissing in punt II van het dictum heeft de rechter in eerste aanleg uiteengezet dat de schuldeiser in zijn verweer tegen het verzet geen enkele omstandigheid heeft aangevoerd op basis waarvan een beslissing op het verzet zou kunnen worden bespoedigd, aangezien

hij alle documenten reeds bij het verzoek om verlof tot tenuitvoerlegging had gevoegd. Op grond daarvan heeft die rechter besloten dat de schuldeiser de kosten voor het verweer tegen het verzet zelf moet dragen. In het deel van de beslissing waarin hij informatie verstrekt over de beschikbare rechtsmiddelen heeft de rechter in eerste aanleg partijen geïnformeerd over het recht om hoger beroep in te stellen, en wel binnen acht dagen na ontvangst van het afschrift van de beslissing. De beslissing van 17 december 2024 is op 19 december 2024 aan de gemachtigde vertegenwoordiger van de schuldeiser betekend op een adres in Slovenië [OMISSIS], en wel bij wege van een gecertificeerde e-mail naar het gecertificeerde e-mailadres dat is aangemaakt in Slovenië (in het systeem VEP.si dat wordt beheerd door de provider EIUS d.o.o.) en is geregistreerd in het informatiesysteem van justitie.

- 7 Op 7 januari 2025 (dat wil zeggen, 19 dagen na de betekening van de beslissing), heeft de schuldeiser¹ via zijn vertegenwoordiger hoger beroep ingesteld tegen punt II van het dictum van de beslissing van 17 december 2024². Hij heeft zijn hoger beroep gemotiveerd met het argument dat het verweer tegen het verzet noodzakelijk was, en dat daarom ook de aan dat verweer verbonden kosten noodzakelijk waren, die door de schuldenaar zijn veroorzaakt doordat hij verzet heeft ingesteld. Indien de schuldeiser namelijk geen verweer had gevoerd tegen het verzet, zouden de stellingen van de schuldenaar in de akte van verzet voor waar worden aangenomen.
- 8 Bij beslissing van 27 januari 2025 heeft de rechter in eerste aanleg het door de schuldeiser ingestelde hoger beroep verworpen op grond van artikel 343, eerste alinea, van de Zakon o pravdnem postopku (wetboek van burgerlijke rechtsvordering; hierna: „ZZP”) juncto artikel 15 ZIZ. Ter motivering heeft hij verklaard dat de termijn van acht dagen waarbinnen de schuldeiser hoger beroep kon instellen tegen de beslissing van 17 december 2024 was vervallen op 27 december 2024, en het hoger beroep dat de schuldeiser pas op 7 januari 2025 had ingesteld bijgevolg tardief was.
- 9 Tegen de beslissing van 27 januari 2025 heeft de schuldeiser via zijn vertegenwoordiger tijdig hoger beroep ingesteld op 30 januari 2025. In zijn hoger beroep heeft de schuldeiser aangevoerd dat hij in Oostenrijk woont en de Sloveense taal niet begrijpt. Hij heeft erop gewezen dat 19 december 2024, de datum waarop de litigieuze beslissing aan zijn vertegenwoordiger is betekend, een donderdag was, en dat van de acht dagen vanaf die datum tot aan 27 december 2024 er twee feestdagen (25 en 26 december 2024) en twee vrije dagen (zaterdag 21 december 2024 en zondag 22 december 2024) waren. Bovendien zijn op de dag

¹ [OMISSIS]

² De schuldenaar heeft eveneens hoger beroep ingesteld tegen de beslissing van 17 december 2024, maar de verwijzende rechter heeft zijn hoger beroep tegen punt I van het dictum daarvan verworpen bij beslissing [OMISSIS] van 3 november 2025, en het hoger beroep tegen punt II van het dictum van die beslissing niet-ontvankelijk verklaard wegens het ontbreken van procesbelang.

voor Kerstmis, 24 december 2024, alleen winkels geopend, en dan enkel 's ochtends, maar zijn openbare en particuliere kantoren gesloten. Volgens de schuldeiser waren van de acht dagen om hoger beroep in te stellen slechts drie dagen werkdagen (20, 23 en 27 december 2024). De schuldeiser heeft erop gewezen dat de vertegenwoordiger, om tijdig hoger beroep in te stellen, de beslissing reeds op de dag waarop hij deze had ontvangen naar de schuldeiser had moeten doorsturen, de post de volgende dag had moeten aankomen, de schuldeiser op dezelfde dag had moeten antwoorden en de vertegenwoordiger opdracht had moeten geven om hoger beroep in te stellen, en laatstgenoemde het hoger beroep op de laatste dag had moeten opstellen en verzenden. Volgens de schuldeiser was dat niet realistisch, aangezien daarvoor wordt verondersteld dat de vertegenwoordiger zich uitsluitend met dat beroepschrift bezighield en dat ook de schuldeiser geen andere verplichtingen heeft en niet afwezig kan zijn. Bovendien zou noch de advocaat, noch de schuldeiser tijdens de kerstvakantie een extra vrije dag mogen hebben. Voorts heeft de schuldeiser erop gewezen dat rekening moet worden gehouden met het taalprobleem, aangezien de vertegenwoordiger de inhoud van de beslissing onmiddellijk voor de schuldeiser had moeten vertalen, zodat deze daadwerkelijk een beslissing kon nemen. De schuldeiser had niet eens een dag om na te denken of hij hoger beroep wilde instellen dan wel daarvan wilde afzien gezien de daaraan verbonden kosten. Daarnaast heeft de schuldeiser ook het recht om het rechtsmiddel dat hij zal instellen te begrijpen, zodat ook het hoger beroep moet worden vertaald, wat binnen de termijn van acht dagen evenwel niet haalbaar is, vooral niet indien er wegens de vrije en feestdagen in feite slechts drie dagen beschikbaar zijn. In zijn hoger beroep heeft de schuldeiser eveneens gewezen op het verstrijken van de termijn voor betekening in het buitenland, en verwezen naar zaak C-7/21 en naar de beslissing van de Ustavno sodišče (grondwettelijk hof, Slovenië) [OMISSIS]. Volgens hem heeft de rechter in eerste aanleg de termijn die hij had om hoger beroep in te stellen, onjuist berekend. Voorts heeft hij aangevoerd dat er in Oostenrijk van 24 december tot en met 6 januari een rechterlijke vakantie is waarin termijnen niet doorlopen, en dat een partij die zich in het buitenland bevindt erop mag vertrouwen dat zij tijdens de rechterlijke vakantie geen aandacht hoeft te besteden aan eventuele gerechtelijke stukken en het verstrijken van termijnen. Ook heeft hij betoogd dat de termijn van acht dagen in strijd is met het Unierecht en eveneens met het grondwettelijk gewaarborgde recht op een eerlijk proces. Met betrekking tot de schending van het Unierecht heeft hij aangevoerd dat de termijn van acht dagen in strijd is met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”). Hij heeft betoogd dat het hoger beroep, het enige rechtsmiddel dat tegen de beslissing openstaat, geen doeltreffende voorziening in rechte is indien het binnen acht dagen moet worden ingediend, en dat het, alles welbeschouwd, praktisch onmogelijk is om die termijn in acht te nemen. Hij heeft aangevoerd dat een dergelijke bepaling ook in strijd is met artikel 67, lid 1, VWEU. De schuldeiser heeft de rechter in hoger beroep gevraagd om het Hof te verzoeken om een prejudiciële beslissing over de vraag of de in artikel 9, derde alinea, ZIZ vervatte regeling die een beroepstermijn van acht dagen voorschrijft, verenigbaar is met artikel 18, eerste alinea, VWEU en artikel 47, eerste alinea, van het

Handvest. Daarnaast heeft hij deze rechter gevraagd om de Ustavno sodišče te verzoeken om een grondwettigheidstoetsing teneinde te beoordelen of de termijn van acht dagen verenigbaar is met de Sloveense grondwet.

- 10 De verwijzende rechter dient thans uitspraak te doen op het hoger beroep dat de schuldeiser op 27 januari 2025 heeft ingesteld. Voor de beoordeling van de gegrondheid van het hoger beroep is de kernvraag of de schuldeiser kan worden geacht tijdig hoger beroep tegen de beslissing van 17 december 2024 te hebben ingesteld door het betreffende beroepschrift pas op 7 januari 2025 in te dienen, dat wil zeggen, 19 dagen na de betekening van de beslissing.
- 11 In dit verband preciseert de verwijzende rechter daarnaast dat de rechter in eerste aanleg de tenuitvoerleggingsprocedure bij beslissing van 12 juni 2024 weliswaar heeft geschorst, maar dat dit niet betekent dat geen beslissing meer hoeft te worden genomen over het door de schuldenaar ingestelde verzet en de proceskosten die in verband met het verzet zijn gemaakt. Aangezien de bank het bedrag van de vordering waarvoor overeenkomstig het bepaalde in de ZIZ verlot tot tenuitvoerlegging is verleend, nog voordat de beslissing tot tenuitvoerlegging definitief is geworden aan de schuldenaar heeft onttrokken en aan de schuldeiser heeft overgemaakt, en aangezien de schuldenaar tijdig verzet heeft ingediend tegen de beslissing tot tenuitvoerlegging, heeft de schuldenaar, ondanks de schorsing van de tenuitvoerleggingsprocedure, een beschermd wettelijk belang dat de rechter ten gronde uitspraak doet op zijn verzet. Indien namelijk blijkt dat de schuldeiser ten onrechte om verlot tot tenuitvoerlegging heeft verzocht en de rechter de beslissing tot tenuitvoerlegging nietig zou verklaren en het verzoek van de schuldeiser om verlot tot tenuitvoerlegging zou afwijzen, zou de schuldenaar het recht hebben om het bedrag dat de schuldeiser in het kader van de tenuitvoerleggingsprocedure heeft ontvangen van hem terug te vorderen. Indien de schuldeiser hem dat bedrag niet vrijwillig zou terugbetalen, zou de schuldenaar het recht hebben om een tegenvordering tot tenuitvoerlegging in te stellen op grond van artikel 67, eerste alinea, punt 3, ZIZ.³

II. Toepasselijke bepalingen

Sloveens recht

*-Zakon o izvršbi in zavarovanju (wet inzake de tenuitvoerlegging en bewarende maatregelen, ZIZ)*⁴

- 12 Artikel 9 ZIZ luidt in de eerste en de derde alinea als volgt:

³ [OMISSIS]

⁴ Uradni list RS, n. 51/98, zoals gewijzigd.

„Tenzij de wet anders bepaalt, kan tegen een beslissing in eerste aanleg hoger beroep worden ingesteld.

[...]

Tenzij de wet anders bepaalt, worden hoger beroep en verzet binnen een termijn van acht dagen na de betekening of kennisgeving van de beslissing van de rechter in eerste aanleg ingesteld.”⁵

13 Artikel 15 ZIZ bepaalt:

„De bepalingen van de [ZZP] zijn van overeenkomstige toepassing op de procedure van gedwongen tenuitvoerlegging en bewarende maatregelen, tenzij anders bepaald in deze of enige andere wet.”

14 Artikel 38, vijfde alinea, ZIZ luidt:

„De schuldenaar dient de schuldeiser op diens verzoek de kosten te vergoeden die noodzakelijk waren voor de tenuitvoerlegging, waaronder de kosten met betrekking tot het onderzoek naar het vermogen van de schuldenaar, alsook de kosten van ambtshalve door de rechter ingeleide procedures.”

15 Artikel 57 ZIZ bepaalt:

„De rechter betekent aan de schuldeiser een afschrift van de volledige, tijdig ingediende, toegestane akte van verzet en stelt de schuldeiser in kennis van de juridische gevolgen van artikel 58, eerste en derde alinea, van deze wet.

De termijn om verweer in te dienen tegen de akte van verzet bedraagt acht dagen.”

16 In artikel 58, eerste, tweede en derde alinea, ZIZ staat te lezen:

„Indien de schuldeiser niet binnen de vastgestelde termijn verweer voert tegen het verzet, beslist de rechter daarover. Daarbij worden de stellingen van de schuldenaar in de akte van verzet voor waar aangenomen.

Indien de schuldeiser deze stellingen betwist in zijn verweerschrift tegen de akte van verzet, stelt de rechter, gelet op de omstandigheden van de zaak, een terechtzitting vast voor de behandeling van het verzet, of geeft hij zonder terechtzitting een beslissing.

De schuldeiser dient in het verweerschrift tegen de akte van verzet de feiten te vermelden en het bewijs aan te voeren waarop hij zijn verzoek om verlof tot

⁵ Met betrekking tot hoger beroep tegen de beslissing van de rechter over de kosten in verband met het verweer tegen het verzet, zijn er geen specifieke bepalingen die het recht op beroep regelen. Evenmin is er een andere termijn voor het instellen van het beroep vastgesteld.

tenuitvoerlegging heeft gebaseerd, anders worden de stellingen van de schuldenaar in de akte van verzet voor waar worden aangenomen.”

- Zakon o pravdnem postopku (wetboek van burgerlijke rechtsvordering, ZZP) ⁶

17 Artikel 111 ZPP bepaalt:

„Termijnen worden berekend in dagen, maanden en jaren.

Als een termijn wordt uitgedrukt in dagen, wordt de dag van betekening of kennisgeving van een gerechtelijk stuk of de dag waarop de gebeurtenis plaatsvindt waarmee de termijn ingaat, niet meegeteld. De termijn vangt derhalve aan op de eerstvolgende dag.

Termijnen die worden uitgedrukt in maanden of jaren verstrijken in de laatste maand of het laatste jaar aan het einde van de dag met hetzelfde datumgetal als de datum waarop de termijn aanving. Als er in de laatste maand geen dag met hetzelfde datumgetal voorkomt, verstrijkt de termijn op de laatste dag van die maand.

Als de laatste dag van een termijn een zaterdag, zondag, officiële feestdag of een andere niet-werkdag is, zoals bepaald door de Zakon o praznikih (wet inzake officiële feestdagen) verstrijkt de termijn op de eerstvolgende werkdag.”

18 Artikel 137 ZPP bepaalt in de eerste en de tweede alinea het volgende:

„Indien een partij een wettelijk vertegenwoordiger of een gemachtigde vertegenwoordiger heeft, worden de stukken aan hem betekend, tenzij in deze wet anders is bepaald.

Indien de partij meerdere wettelijke of gevolmachtigde vertegenwoordigers heeft, volstaat het de stukken aan een van hen te betekenen.”

19 Artikel 142 ZPP luidt in de eerste en de tweede alinea als volgt:

„De dagvaarding, de rechterlijke beslissing waartegen een bijzonder beroep kan worden ingesteld, het buitengewoon hoger beroep en het bevel tot betaling van het griffierecht voor het verzoek bedoeld in artikel 105.a, eerste alinea, van deze wet en de oproeping van een partij om deel te nemen aan de bemiddelingsbijeenkomst, of aan de eerste zitting voor de behandeling ten gronde indien er geen bemiddelingsbijeenkomst is vastgesteld, worden persoonlijk aan de partij betekend, met dien verstande dat onder persoonlijke betekening ook de betekening in de zin van artikel 141.a van deze wet wordt verstaan.

[...]

⁶ Uradni list RS, n. 26/99, zoals gewijzigd.

Een stuk wordt geacht persoonlijk aan de partij te zijn betekend wanneer het is betekend aan de wettelijk vertegenwoordiger of de gemachtigde vertegenwoordiger.”

- 20 Artikel 343 ZZP bepaalt in de eerste en tweede alinea:

„Indien het hoger beroep te laat is ingediend, onvolledig of niet-ontvankelijk is, verwerpt de voorzitter van het rechtscollege in eerste aanleg het beroep bij beschikking zonder een terechtzitting vast te stellen.

Het hoger beroep is te laat ingediend indien het na de daarvoor vastgestelde wettelijke termijn is ingediend.”

Unierecht

- 21 Artikel 20, lid 1, van **verordening (EG) nr. 805/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 21 april 2004 tot invoering van een Europese executoriale titel voor niet-betwiste schuldvorderingen**⁷ luidt als volgt:

„1. Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk worden de tenuitvoerleggingsprocedures beheerst door het recht van de lidstaat van tenuitvoerlegging.

Een als Europese executoriale titel gewaarmerkte beslissing wordt onder dezelfde voorwaarden ten uitvoer gelegd als een beslissing die in de lidstaat van tenuitvoerlegging is gegeven.”

- 22 Artikel 47, eerste alinea, van het **Handvest**⁸ luidt als volgt:

„Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.”

- 23 Artikel 67 **VWEU**⁹ bepaalt in de leden 1 en 4:

„1. De Unie is een ruimte van vrijheid, veiligheid en recht, waarin de grondrechten en de verschillende rechtsstelsels en -tradities van de lidstaten worden geëerbiedigd.

[...]

⁷ PB L 143, 30.4.2004, blz. 15-39.

⁸ PB C 202, 7.6.2016, blz. 389-405.

⁹ PB C 202, 7.6.2016, blz. 47-360.

4. *De Unie vergemakkelijkt de toegang tot de rechter, met name door het beginsel van wederzijdse erkenning van gerechtelijke en buitengerechtelijke beslissingen in burgerlijke zaken.*”

- 24 In de overwegingen 5 en 6 van **verordening (EU) 2020/1784 van het Europees Parlement en de Raad van 25 november 2020 inzake de betekening en de kennisgeving in de lidstaten van gerechtelijke en buitengerechtelijke stukken in burgerlijke of in handelszaken (de betekening en de kennisgeving van stukken) (herschikking)**¹⁰ staat te lezen:

„(5) Grensoverschrijdende betekening en kennisgeving moeten worden opgevat als betekening en kennisgeving van een lidstaat aan een andere lidstaat.

(6) Deze verordening mag niet van toepassing zijn op de betekening of kennisgeving van stukken aan een gemachtigde vertegenwoordiger van een partij in de lidstaat van het forum, maar wel op de betekening of kennisgeving van stukken aan een partij in een andere lidstaat indien die betekening of kennisgeving is vereist uit hoofde van het recht van de lidstaat van het forum, ongeacht of een betekening of kennisgeving van het stuk aan de vertegenwoordiger van de partij heeft plaatsgevonden.

- 25 Artikel 1 van verordening 2020/1784 bepaalt:

„1. Deze verordening is van toepassing op de grensoverschrijdende betekening of kennisgeving van gerechtelijke en buitengerechtelijke stukken in burgerlijke of in handelszaken. Deze verordening is, met name, niet van toepassing in fiscale, douane- of administratieve zaken of op de aansprakelijkheid van een lidstaat voor handelen of nalaten bij de uitoefening van het overheidsgezag (acta iure imperii).

2. Met uitzondering van artikel 7 is deze verordening niet van toepassing indien het adres van de persoon aan wie een stuk moet worden betekend of ter kennis gegeven, niet bekend is.

3. Deze verordening is niet van toepassing op de betekening of kennisgeving van een stuk in de lidstaat van het forum aan een vertegenwoordiger die gevolmachtigd is door de persoon aan wie een stuk moet worden betekend of ter kennis gegeven, ongeacht de verblijfplaats van die persoon.”

III. Motivering van de prejudiciële verwijzing

- 26 Allereerst verduidelijkt de verwijzende rechter dat volgens het dossier de beslissing van 17 december 2024 aan de schuldeiser is betekend overeenkomstig artikel 137 ZZP juncto artikel 15 ZIZ, en wel aan zijn gemachtigde vertegenwoordiger in Slovenië, bij gecertificeerde e-mail die is verzonden naar het gecertificeerde e-mailadres dat die gemachtigde in Slovenië heeft aangemaakt.

¹⁰ PB L 405 van 2.12.2020, blz. 40-78.

Aangezien er in casu dus geen sprake is van een grensoverschrijdende betekening, lijkt het evident dat verordening 2020/1784 niet van toepassing is op de betekening aan de schuldeiser. Artikel 1 daarvan duidelijk bepaalt immers dat zij niet van toepassing is op de betekening van stukken in de lidstaat van het forum aan een vertegenwoordiger die gevolmachtigd is door de persoon aan wie een stuk moet worden betekend. Het lijkt bijgevolg ook evident dat voor de vaststelling van de datum waarop de termijn voor hoger beroep tegen de beslissing van 17 december 2024 is ingegaan, het arrest van het Hof in de zaak C-7/21 niet relevant is, en dat de termijn voor instelling van hoger beroep tegen de beslissing van 17 december 2024 niet pas is aangevangen na het verstrijken van de in artikel 12, lid 3, van verordening 2020/1784 vastgestelde termijn van twee weken voor de weigering om het stuk te aanvaarden, maar op de dag na de betekening van de beslissing aan de gemachtigde vertegenwoordiger van de schuldeiser (artikel 9, derde alinea, ZIZ, gelezen in samenhang met artikel 111, tweede alinea, artikel 137, eerste alinea, en artikel 142, achtste alinea, ZPP).

- 27 Volgens artikel 20, lid 1, van verordening nr. 805/2004 wordt de tenuitvoerleggingsprocedure die is ingeleid op grond van een als Europese executoriale titel gewaarmerkte beslissing gevoerd volgens het recht van de lidstaat van tenuitvoerlegging, en wordt de beslissing onder dezelfde voorwaarden ten uitvoer gelegd als een beslissing die in de lidstaat van tenuitvoerlegging is gegeven. In casu betekent dit dat ook op de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Oostenrijkse rechter, die als Europese executoriale titel is gewaarmerkt, de bepalingen van de ZIZ van toepassing zijn, en dus ook de bepaling betreffende de termijn van acht dagen voor hoger beroep van artikel 9, derde alinea, ZIZ. Met betrekking tot de duur van die termijn rijst evenwel de vraag of een termijn van acht dagen de partij in staat stelt om zijn recht op een doeltreffende voorziening in rechte, zoals neergelegd in artikel 47, eerste alinea, van het Handvest, daadwerkelijk uit te oefenen, en of in dat geval de vervulling van de verplichting een ruimte van vrijheid, veiligheid en (met name) recht te creëren is gewaarborgd, en of de toegang tot de rechter is vergemakkelijkt, zoals bepaald in artikel 67 VWEU, leden 1 en 4.
- 28 Deze vraag rijst met name in de omstandigheden van de onderhavige zaak, waarin de beslissing van 17 december 2024 aan de gemachtigde vertegenwoordiger is betekend op donderdag 19 december 2024, waarna de tweede en de derde dag van de termijn een zaterdag en een zondag waren (21 en 22 december 2024) en de vijfde dag van de termijn de dag voor Kerst was, 24 december 2024, waarop de meeste openbare en particuliere kantoren, zowel in Slovenië als in Oostenrijk, korter werken, de zesde en de zevende dag van de termijn (25 en 26 december 2024) feestdagen waren, en alleen de achtste en laatste dag van de termijn (27 december 2024) weer een werkdag was. Aangezien volgens het Sloveense recht ook zaterdagen, zondagen, feestdagen en andere vrije dagen meetellen voor de termijn, en de termijn uitsluitend wordt verlengd als die afloopt op een zaterdag, een zondag, een feestdag of een andere vrije dag – zodat de termijn in dit geval verstrijkt aan het einde van de eerstvolgende werkdag (artikel 111, vierde alinea, ZPP) – heeft de schuldeiser of zijn gemachtigde vertegenwoordiger

in casu slechts vier werkdagen om het hoger beroep voor te bereiden en in te stellen, waarvan één werkdag 24 december 2024 was. Daarbij mag ook niet worden vergeten dat de schuldeiser een buitenlands staatsburger is die in Oostenrijk is gevestigd, die (volgens zijn gemachtigde) de Sloveense taal niet begrijpt. Zoals de schuldeiser ook in het hoger beroep heeft opgemerkt, houdt dit in dat die vertegenwoordiger, om de inhoud van de ontvangen beslissing aan de schuldeiser te kunnen uitleggen zodat hij kan beslissen of de gemachtigde vertegenwoordiger al dan niet tegen de beslissing in hoger beroep moet gaan, die beslissing naar behoren moet vertalen en de schuldeiser moet informeren over de aan het instellen van het hoger beroep verbonden mogelijkheden, de verwachte kans van slagen en de daarmee gepaard gaande kosten. Vervolgens moet de vertegenwoordiger een goed onderbouwd hoger beroep voorbereiden en instellen bij de rechter. Hoewel de schuldeiser een gemachtigde vertegenwoordiger heeft, zou de termijn van acht dagen, gezien de beschreven omstandigheden, te kort kunnen zijn en het feitelijk niet mogelijk kunnen maken om het recht op een doeltreffende voorziening in rechte uit te oefenen, waardoor toegang tot rechterlijke bescherming voor de schuldeiser uiterst moeilijk zou kunnen zijn.

- 29 Daarom rijst de vraag of artikel 47, eerste alinea, van het Handvest, waarin het recht op een doeltreffende voorziening in rechte is neergelegd, gelezen in samenhang met artikel 67, leden 1 en 4, VWEU, zich verzet tegen de nationale regeling van artikel 9, derde alinea, ZIZ, volgens welke de termijn ook voor hoger beroep tegen een beslissing waarbij de rechter uitspraak doet over de kosten van de schuldeiser in verband met zijn verweer tegen het verzet acht dagen bedraagt, en die op grond van artikel 20, lid 1, van verordening nr. 805/2004 van toepassing is wanneer een tenuitvoerleggingsprocedure op grond van een in een andere lidstaat gegeven beslissing die als Europese executoriale titel is gewaarmerkt, wordt gevoerd voor een rechter in Slovenië. De beslissing van de verwijzende rechter over het door de schuldeiser ingestelde hoger beroep in de onderhavige zaak hangt af van het antwoord op deze vraag en, indien die vraag bevestigend wordt beantwoord, van de antwoorden op de twee daarop volgende vragen – te weten, welke termijn voor het instellen van hoger beroep passend zou zijn om een dergelijke schending te vermijden, en of ook een kortere termijn dan 19 dagen na de betekening passend zou zijn. Het hoger beroep van de schuldeiser zou namelijk uitsluitend gegrond kunnen zijn als zou blijken dat de termijn van acht dagen voor het instellen van hoger beroep niet passend is en dat een termijn van ten minste 19 dagen zou kunnen worden beschouwd als een passende termijn voor het instellen van hoger beroep tegen de beslissing over de kosten betreffende het verweer tegen het verzet dat tegen de beslissing over de tenuitvoerlegging is ingesteld.

IV. Prejudiciële vragen

- 30 Gelet op het voorgaande verzoekt de verwijzende rechter het Hof krachtens artikel 267 VWEU om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

- 1) *Moet artikel 47, eerste alinea, van het Handvest betreffende het recht op een doeltreffende voorziening in rechte, gelezen in samenhang met artikel 67, leden 1 en 4, VWEU, aldus worden uitgelegd dat deze bepaling in de weg staat aan een nationale regeling als die van artikel 9, derde alinea, ZIZ, die overeenkomstig artikel 20, lid 1, van verordening nr. 805/2004 van toepassing is wanneer de tenuitvoerleggingsprocedure op grond van een in een andere lidstaat gegeven beslissing die als Europese executoriale titel is gewaarmerkt, voor een rechter in de Republiek Slovenië wordt gevoerd, en volgens welke de termijn om hoger beroep in te stellen tegen een beslissing waarbij de rechter uitspraak doet over de kosten van de schuldeiser voor zijn verweer tegen een akte van verzet, acht dagen bedraagt, gelet op het feit dat deze termijn eveneens geldt indien een uit een andere lidstaat afkomstige partij – die de taal waarin de beslissing is opgesteld en de taal waarin het beroep moet worden ingesteld niet begrijpt maar wel een gemachtigde vertegenwoordiger heeft in de Republiek Slovenië, aan wie de beslissing eveneens is betekend – in feite slechts vier werkdagen heeft om het hoger beroep tegen die beslissing voor te bereiden en in te stellen?*

Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord:

- 2) *Welke minimumtermijn zou passend zijn voor het instellen van hoger beroep tegen een beslissing waarbij uitspraak is gedaan over de kosten die de schuldeiser heeft gemaakt voor zijn verweer tegen een akte van verzet, om schending van artikel 47, eerste alinea, van het Handvest te vermijden?*
- 3) *Zou voor het instellen van hoger beroep een termijn van minder dan 19 dagen na de betekening van de beslissing waarbij uitspraak is gedaan over de kosten van de schuldeiser voor zijn verweer tegen een akte van verzet, passend zijn om schending artikel 47, eerste alinea, van het Handvest te vermijden?*

[OMISSIS]